

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

ANTONI F. GRILO.

—

Fa una pila d' anys qu' escriu
y á pesar de lo que val,
may sos armoniosos versos
lograrán ser populars.
Es tan fi y aristocrátich,
tan melós, tan atildat,
qu' es segur que al aná á escriure
se posa copalta y guants.

Griolo
91

DESDE FORA.

Cada dia la contemplo la maravillosa montanya catalana, destacant sas retalladas crestas sobre la blavor del cel; de dia mitj difumada per la calitja; cap al tart á l' hora de la posta, coronats sos pichs més alts ab filagarsas de núvols, com turbants.

Allá s' está, ferma é inmóvil, deixant que 'l roig Llobregat besi sas plantas, y enjoyantse ab los boixos y los carrascos que creixen abundosos en los intersticis de las rocas. En sas faldas baixas s' extenen las vinyas y 'ls oliverars sobre una terra magre y roja, com si de sanch estigués empapada. Més amunt, allá 'hont comensa 'l reynat de las peladas rocas verticals que afectan mil formas extranyas y capritxosas, se despenjan esgarrifosas timbas que produheixen rodaments de cap al abocars'hi.

En un recotze, aprofitant un dels poch repláns que ofereix la espedada montanya, s' hi aixeca 'l famós monestir, rodejat de construccions abigarradas. Allá la pietat hi ha construït un temple y l' explotació diversas dependencias, destinadas als que á impuls de la devoció ó de la platxeria, acuden á visitar-lo, que de tot hi ha.

Pero es una explotació rudimentaria.

Aixís com en altres pahissos—á Fransa sobre tot y á Lourdes especialment—trobaréu que 'us surten á rebre de frach y corbata blanca, prodigantvos totas las atencions y facilitantvos totas las comoditats si las paguéu, á Montserrat vos venen á rebre encare de gech y d' espardenyas. Si sou una mica refinats y anéu allá per divertirvos, ja 'us asseguro jo que 'us divertiréu.

Més de una vegada he tingut de fugir de aquelles cambras desfregadas y sense 'l menor confort, ab l' estómach fet mal bè pèls guisots de la fonda. Recordo que un any, per la diada del dijous sant, va ser completament impossible facilitar una tassa de caldo á un amich mèu que 's trobava malalt: los frares tenen terminantment prohibit qu' en semblants diadas se fassa bullir ni una gallina. Si un pobre home s' indisposa, allá tè la religió per consolarse. Que renuncihi al caldo, que dejuni y que ofereixi las corporals molestias á la Santa Verge patrona del santuari... si ab aixó no s' alivia, ja tè molt adelantat pera guanyar lo cel y obtenir en la benaventuransa eterna totas las presas de caldo que necessiti.

Actualment s' está treballant en la construcció de un ferrocarril de cremallera, semblant al qu' existeix en lo Righi y altres punts pintorescos de Suissa.

La idea aquesta va naixer farà cosa de uns deu anys, en lo més fort de la febre bursátil, quan lo únich que faltava eran ideas que permetessin l' emissió d' accions. La bolsa ab los seus remolins englutia primer los diners dels jugadors, després lo paperám de las societats de nova creació y per últim las esperansas y las ilusions dels tontos. La empresa concessionaria va sucumbir, quan encare no s' havia remogut ni una pedra en tot lo trajecte. En cambi van celebrarse no poch banquetes, ben assahonats ab abundancia de xampany, per donar color á la cosa.

Avuy, en cambi, sembla que 'l projecte va de veras. A lo menos ara 's veuen brigadas que treballan, y s' assegura formalment que pèl ju-

liol del any que vé la locomotora arrastrant lo tren, per una via de doble cremallera, arribará al monestir.

No sé l' efecte que causarà 'l xiulet estrident produhit pèl vapor en aquellas alturas. Dupto, no obstant, que logri modificar en molt temps las petrificadas costúms del monaquisme. Lo més que succehirá, no obstant, será que 'ls pelegrins pujarán á la montanya en ferrocarril, y que 'l seu himne—*Ruja el infierno—brame Satán*—anirá acompanyat dels esbufechs de la locomotora y del traqueteig dels vagons encaixats en las engravacions dels rails.

* * *

Al peu de la montanya s' extén la vila de Monistrol. Un grapat de casas que per estar colocadas en un siti estret y alterós entre la montanya y 'l riu, creix per superposició. L' aspecte de aquesta vila, mitj industrial, mitj agrícola, es pintoresch á tot serho.

Y encare que avants d' existir la carretera que avuy puja fins al monestir, Monistrol podia proporcionar als que feyan l' ascensió, un número de ruchs considerable, no pot dirse en rigor que tingan res de burros, los fills de aquella vila. ¡Y cá han de tenir!

Anys endarrera, me deya un monistolench:

—Gran part de la vila viu de las engrunas que cauen de allá dalt (y al dir allá dalt signava 'l monestir) y cregui que no se 'n pert ni una.

Algunas vegadas y crech que durant sigles enters, alguns fills de Monistrol, no 's contentavan ab las engrunas, menjantse 'l pans enters. Ara 'ls explicaré com se las componian, y ja veurán com per aixó sols mereixen los monistolenchs la fama de gent espavilada.

* * *

Corria 'l sigle xvi ó 'l sigle xvii (no puch precisarho bè). Los frares de Montserrat havian resolt emprendre grans obras, pero no tenian un quarto. ¿Cóm arreglárselas per reunir la cantitat que consideravan necessaria? De una manera molt senzilla.

Tenint en compte que la fama del santuari, ja llavors s' extenia per tot lo món, concebiren la idea de sortir en totas direccions á captar á tal objecte.

Aixís es que 'ls frares se disseminaren per tots contorns, com los fills de Noé, després del diluvi. Y cada frare anava acompanyat de un mosso de peu, y 'ls mossos de peu acompanyats del frares eran tots ells fills de Monistrol.

Captant per la Verge de Montserrat recorregueren totas las regions de la Peninsula, s' escamparen per Fransa, s' introduhiren en Italia, y gracias á lo bè que s' explicavan y á las corrents piadosas qu' eran en aquell temps molt fermas, lograren reunir sumas considerables.

Quan de retorn al monestir cada hú d' ells doná compte del resultat de la *quistia* ó *capta*, ells mateixos s' assombraren dels magnífichs resultats que havian produhit.

L' abat deya:

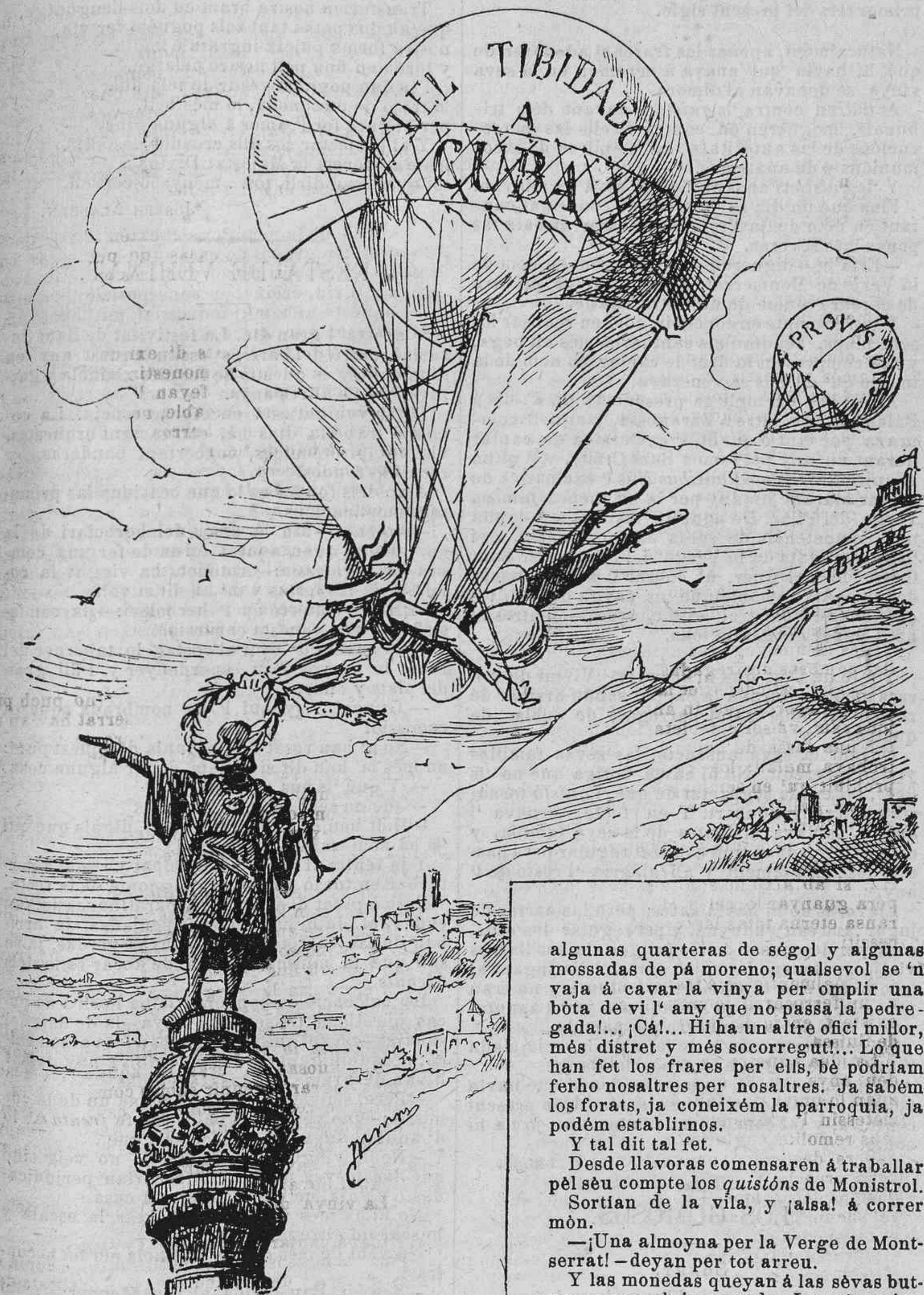
—La vinya de la Verge s' extén per tot lo món.

Y maná cantar un solemne *Te Deum*.

Pero 'ls mossos de peu de Monistrol, á copia de seguir terra y de presenciari las liberalitats dels fiels, van ferse també 'ls seus càlculs.

—¡Mestres—deyan—aixó sí que dona! Qualsevol s' estiga á casa á esgratinyar la terra per trauren després de un any de suar la cansalada,

¿SERÁ BOLA?

Me sembla que si Colón
espera aquesta corona,
se cansarà d' esperar
perque 'n tè per molta estona.

algunas quarteras de ségol y algunas mossadas de pá moreno; qualsevol se 'n vaja á cavar la vinya per omplir una bôta de vi l' any que no passa la pedregada!... ¡Cá!... Hi ha un altre ofici millor, més distret y més socorregut!... Lo que han fet los frares per ells, bê podriam ferho nosaltres per nosaltres. Ja sabem los forats, ja coneixém la parroquia, ja podém establirnos.

Y tal dit tal fet.

Desde llavoras comensaren á treballar pèl seu compte los *quistòns* de Monistrol.

Sortian de la vila, y ¡alsa! á correr món.

—¡Una almoyna per la Verge de Montserrat! —deyan per tot arreu.

Y las monedas queyan á las sèvas butxacas com pluja menuda. Los seus viatjes resultavan tan profitosos com ho havian sigut anteriorment los dels frares. Aixís nasqué una industria, exercida exclusivament per alguns fills de Monistrol

y en profit propi, industria que havia de prolongarse ab més ó menos profit fins durant tot lo primer ters del present sigle.

* * *
Naturalment, apenas los frares s' adonaren de que hi havia qui anava á veremar en la sèva vinya, se donavan al dimoni.

Acudiren contra 'ls *quistóns* davant dels tribunals, mogueren en contra d' ells las persecucions de las autoritats, los ompliren d' excomunións y de anatemas.

Y 'ls *quistóns* anavan fent la sèva y callavan.

Fins que un dia se 'ls privá de continuar captant en nom de la Verje de Montserrat baix las penas més severas.

—Está bè—digueren—no captarém en nom de la Verje de Montserrat; pero ningú 'ns privará de captar en nom de un' altra imatje.

Y tan prompte en concebir, com en realisar los sèus plans, acudian als santuaris més en boga, y allí compravan lo dret de captar en nom de la imatje qu' en ells se venerava.

Aixís per exemple se presentava un d' ells á Balaguer, un altre á Zaragoza, y aquell comprava per tant ó quant, l' exclussiva de captar durant un any pèl famós Sant Cristo, y l' ultim adquiria també *mediantibus illis* l' exclussiva de captar durant un any per la no menos famosa Verge del Pilar. De aquesta manera s' establia una competencia de sants extraordinaria. Y si 'ls encarregats de la Verge del Pilar y del Sant Cristo de Balaguer, al cobrar l' arrendament, deyan:—Aixó sembla que 'ns cayga del cel, los *quistóns* de Monistrol, exclamavan:—Mentres hi haja llana, dormirém tous.

* * *
Y á fé de Déu que hi dormian. Vivint de gorras mentres durava la capta, solian arribar de retorn al poble natal carregats de doblas de quatre.

Durant la sèva ausencia, las sèvas familias vivian de crédito. No hi havia botiga que no 'ls fibés, tal era la seguretat de que 'l *quistó* tornaria ab lo ronyó cubert. Y en efecte, tornava 'l *quistó*, saldava 'ls deutes de la sèva familia, y encare li quedava una cantitat regular pera passar descansadament y ab alegria 'l resto de l' any.

Llavoras no hi havia cafés; pero las cartas de jugar anavan endoyna, y pèl regular los *quistóns*, per descansar de las fatigas de sos llarchs viatjes, passavan la major part del dia jugant al trenta hu, á la bescambrilla ó al tuti, y no eran pocas las vegadas qu' en aquests jochs apuntavan á una dobla de quatre per partida.

No podia tatarxarse 'ls de falta de devoció, dada l' afició que tenian á remenar los sants.

Aixís m' ho contá un monistrolench que havia alcansat encare los darrers *quistóns* de la present centuria; y tal com ell vá contarm'ho jo 'ls hi conto.

P. DEL O.

LOS GOMOSOS.

SONET.

Ellos mudaron de forma.
¿Y de costumbres? Jamás.
Samaniego.

Uns ases renegant de son llinatge
á Júpiter Tonant varen dí un dia:

—Fès que 'l burro infelis ja més no ho sia;
cansats de sufrí estém del hom' l' ultratge.

Transforma nostre bram en dols llenguatge,
que ab dos potas tant sols poguém fer via,
nostra forma puleix ingrata é impia
y torna en fina pell nostre pelatge.

Fès que poguém vestir de tela fina
lo trajo de més moda, lo més bell,
per poguer fer l' amor á alguna nina...—

Y al projectar sos ulls creador destell,
los transformá la Majestat Divina
tot quan van dirli, tot. . menys lo cervell.

JOSEPH ALADERN.

FESTA DE VEHINAT.

S' acosta 'l gran dia. La festivitad de Sant Sacarias, patró del barri, s' escau aquest any en diumenje, y es qüestió de fer més xirinola y gat-zara que 'ls altres anys.

Tot lo vehinat está en efervescencia. La comissió treballa dias há, contractant orquestas, visitant pirotécnicos, concertant banderas... y recullint fondos.

Aixó dels fondos es lo que ocasiona las primeras complicacions.

—Antonet—diu la dona del herbolari de la cantonada, quan aquest torna de fer una compra de regalessia:—Antonet, ha vingut la comissió de las festas y m' ha dit si volia...

—¡Hola!—interromp l' herbolari:—¿la comissió? ¿qu' era aquesta comissió?

—Lo barber d' aquí al costat, lo taberner del recó, lo senyor Pau espartenyer y 'l fill gran del plats y ellas.

—¡Guapo!... ¿y qui l' ha nombrada aquesta comissió?

—No n' han resat una paraula d' aquest punt: no més m' han dit si voliam donar alguna cosa.

—¿Y qué 'ls has respost?

—Que no sent tú aquí...

—Molt ben dit: mira, si tornan, digals que qui 'ls ha nombrat que 'ls dongui.

Y ja tenim al herbolari empipat y resolt á perturbar en tot lo que puga l' armonía de la festa.

Pero á pesar d' aixó, 'ls preparatius segueixen endavant. Ja hi ha banderas penjadas, ja arriban dugas carretadas de canyas verdas, ja se sab que la música que ha de tocar es la dels *Menuts*...

La colocació de banderas dona lloch á no pocas qüestions. La senyora Laya—la de dalt del sabater—no vol que posin cap bandera al seu balcó, perque lligant cordas y cordills l' any passat li van desgraciar dugas clavellinas.

—Pero, senyora Tuyas—exclama un de la comissió:—¿no véu que 'l balcó seu fa frenta ab lo d' aquí al davant y es necessari que...

—No 'm vingui ab *retólicas*: jo no veig sino que las mèvas plantas ne sortirian perjudicadas... y vaja, no vull banderas á casa.

No hi ha més remey que baixar la escala y buscar un altre pis á propósit.

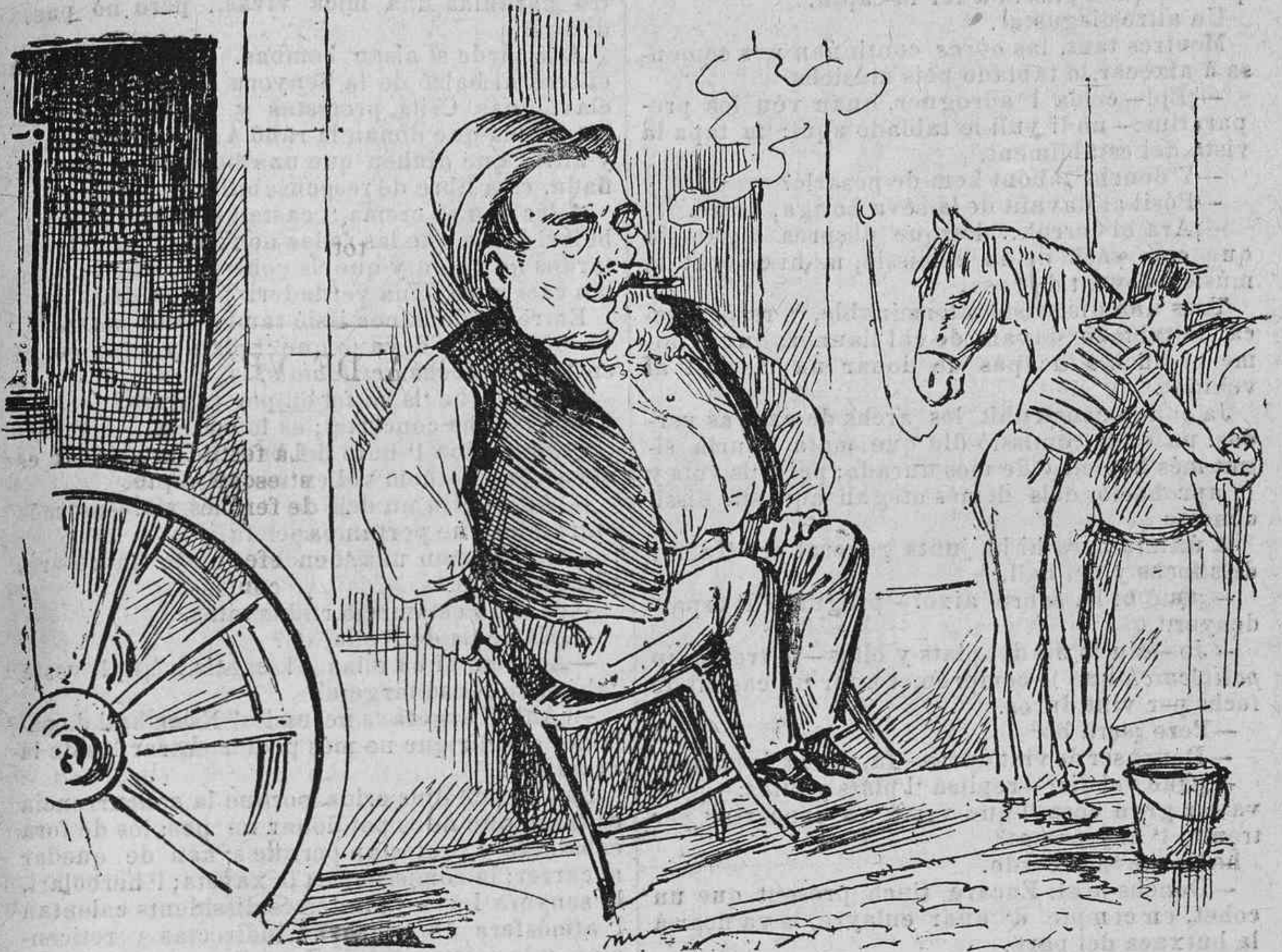
Un vehi de més enllá s' exclama per tot lo contrari.

—Senyor Pau—cria al espartenyer:—¿cóm es que al meu balcó no hi penjan cap bandera?

—No vé bè: las cordas han de venir *colaterals*.

—¡Es dir que per pagar ja soch bó, pero per adornarme 'l pis ab una bandereta, no vé bè!

L' ARCALDE MANA, PERO NO GOBERNA.

Las quadras á mitj carrè
per ara segueixen bè.

Y aquest famós colomá
tant mateix s' hi ha de quedá?

—¡Quíns tarugos, ay ay ay!
L' as me fum si hi passo may.

—¡Home! ¿cóm vol que ho arreglém si aixó 'ns desbarataria tot lo plan?

—Bueno, bueno; ja ho tindrè present l' any que vé, quan passin á fer la capta.

Un altre disgustat.

Mentres tant, las *obras* continúan y 's comensa á aixecar lo tablado pèls músichs.

—¡Ep!—cria l' adroguer, quan véu los preparatius:—no li vull lo tablado aquí: 'm tapa la vista del establiment.

—Y donchs ¿ahónt hem de posarlo?

—Pósil al davant de la séva botiga, home.

—¡Ara hi corro!... Perque després diguessin que com soch de la comissió, m' hi colocat la música devant de casa.

Tras una discussió interminable, 's resól aixecar lo tablado davant de cal llauner, qu' es home pacífich é incapás de donar un disgust al vehinat.

Ja s' han construhit los archs de canyas verdas: un de la comissió diu que mata hauria sigut més bonich y de més durada; pero 'ls vots y l' aprobació dels demés ofegan aquesta dissidència.

A última hora hi ha junta general per tractar dels fochs y del ball.

—¿Qué hi ha sobre aixó?—pregunta l' espardenyner.

—Jo—diu lo fill del plats y ollas—hi trobat un *politécnich* que 's compromet á fer un castell de fochs per vint duros.

—Pero ¿será bó?

—Deurá ser de vint duros—fa, rihent, lo barber.

—¿Qué vol dir?—replicá 'l plats y ollas:—¿que va ser gran cosa 'l que vosté va concertar per trenta, l' any passat?

—No me 'n recordo.

—Donchs jo sí. Encare tinch present que un cohet, en compte d' anar enlayre, 's va ficar á la butxaca del pare.

Ab paciència y bonas paraulas la qüestió s' arregla, y 's determina que 'l fill del plats y ollas se cuydará dels fochs.

—¿Y 'l ball cóm se combina?

—Tocarán los *Menuts* y 'l farém al magatzém del cisteller, que ara 'l té desembrassat y diu que 'ns 'l deixa.

—¿Voléu dir que hi cabrá tothom?

—¡Oh! No darém més invitacions que pèls que hi cápigan.

—Jo 'n necessito deu.

—Jo catorze.

—Jo vintidugas... no, vintiquatre.

—Eueno—fa l' espardenyner:—ja mirarém de repartirlas *maduradament*.

Arriba, per fi, 'l dia de la festa. De bon mati, los de la comissió ja son á la plassa. L' herbolari també hi es, en mitj d' un grupo de vehins descontentes, explicant que 'ls archs son torts, que 'l tablado es massa alt, que las banderas son massa baixas y que—aixó ho diu ab certa reserva—que ha sentit dir que 'ls de la comissió s' han *embarrotat* alguns dinerets.

Compareix la orquesta y toca varias pessas.

—¿Sénten?—diu l' herbolari als del seu grupo:—¿sénten quin modo de tocar? Sembla la música de 'n Pallofa, aixó.

Uns xicots, estirant las canyas, han somogut un arch qu' está á punt de caure.

La comissió hi corra.

—¿Qui ha sigut lo qui ha tocat las canyas?—pregunta 'l barber.

—Lo noy del herbolari—respón un bordegás.

—¡Mentida!—fa aquest.

—Ves que no t' hi arreplegui.

L' herbolari s' acosta á la comissió, hi ha quatre paraulas una mica vivas... pero no passa d' aquí.

A la tarde s' alsan bombas. Una d' ellas cau encesa al balcó de la senyora Laya—la de las clavellinas Crits, protestas y reclamacions. Hi ha vehins que donan la rahó á la senyora Laya y altres que diuhen que una bomba, un cop inflada, está libre de responsabilitat.

A las nou se crema 'l castell de fochs. L' herbolari troba que las rodas no rodan, que 'ls petardos no petan y que 'ls cohets voladors no volan casi gens. Una verdadera pasterada.

Entre 'ls de la comissió també hi ha *marea*.

—¿No 'ls ho deya jo que 'l plats y ollas no hi entenia en fochs *artificials*?

—Pero ¿que 'ls ha fet ell per ventura?

—Ell los ha concertat; es lo mateix.

Quan arriba l' hora del ball, tot lo vehinat es al carrer y tothom vol entrar á la *sala*.

—¡Alto!—diu un dels de la comissió:—no més entran los que portan papeleta.

—Dónguimen una, donchs, que 'n tindrè—replica un vehi.

—¡Ah! Ja están repartidas totas.

—¿Entre 'ls de l' olla, eh?

—Aquí no hi ha ollas ni cantis... ¡Ey! vosté ¿ahónt va sense targeta?

—¡Ah! ¿Targeta 's necessita? Ni un ball de palacio. ¿Es dir que no més poden entrar los de la *cumassió*?

La gent de dins crida perque la concurrencia es tanta que no 's pot donar un pas; los de fora esbalotan y protestan perque s' han de quedar al carrer; la comissió pert la xaveta; l' herbolari, la senyora Laya y 'ls demés dissidents calentan l' atmósfera ab las sévas indirectas y reticencias, y la solemnitat de Sant Sacarias acaba en un verdader tumulto.

Fa una senmana tothom estava content: avuy tothom treu foch pèls caixals.

¡Y aixó que la festa del barri no més ha durat setze ó divuyt horas!...

Si arriba á durar un dia ó dos, hi ha tiros y barricadas y s' encén la guerra civil.

A. MARCH.

LO PERQUÉ NO 'M CASO.

Com ja soch bastant granat y comenco á teni anyets, mos amichs, sempre que 'm veuhen, tots me diuhen lo mateix:

«—Y donchs, Pep, ¿per qué no 't casas?

»—Josephet, ¿qué pensas fer?

»—¿No 'ns presentas la futura?

»—¿Que no veus que 't vas fent vell?

»—¿Que encare no 't determinas?

»—¿Que vols ser sempre solter?

»—¿Que no 'n trobas de prou guapas?

»—¿Que no tenen prou *calers*?»

Es á dir que m' atorrollan

y 'm marejan d' alló més

sols perque encare no trobo

la que ha d' esser ma muller.

Jo prou busco, prou indago,

pero ¡cá! es com si busqués

ab la llum d' una cerilla

una agulla en un paller.

!!! ECCE BARCELONA!!!

Firas igual que al any 20,
sortijas á cada pas:
¿quán comensém á esborrarlos
tots aquests signos d' atrás?

Lo motiu de no trobarne,
cars lectors, ¿qué 's pensan qu' es
perque jo no tinch bon génit,
ó sò lleig, ó sò exigent?

No, senyors, no. Puch jurarlos
(y no peço d' inmodest),
que jo sò sempre una malva,
que (bah, bah, ho dich) soch guapet
y ademés sòls exigeixo
lo qu' es lògich y corrent.

Jo no busco la hermosura
ni tampoch busco 'ls diners;
jo sòls busco una xicota
que no tinga *pardalets*;
una noya reposada
que no 's pinti ab coloretts,
que si acás gasta farina
sigui sòls per fregir peix,
que no sigui *molt* xarraire,
(he dit *molt* perque ja sé
que la llengua de la dona
del tot curta no ho pot ser);
que las feynas de la cuina
las entengui bon xich més
que 'l cantar, tocar lo piano,
dibuixar y fer ganxet,
y, en fi, busco y no la trobo
una dona ab forsa seny,
que no 'm fassi perhabátrer
ni anyorá 'ls temps de solter.

Mes, de donas com jo anhele,
¿ahónt n' hi ha? ¿'Hónt deuen ser?...
¿Cóm dimontri puch casarme
si no 'm surt la que 'm convé!!

J. GAVIRES.

DE BON DEMATÍ.

¡Avuy sí que fa bó!... Ab la humitat que hi
ha, 'ls gossos seguirán lo rastre com un cordill...
Tè, solzament no 'm vull rentar la cara per no
perdre temps—¡quina fresqueta!

—¡Hola! ¿ja hi sou tots?—¿Ahónt es la *Maro-*
ma?... ¡Ah! ¿ja ets aquí? bueno, bueno... Teniu,
esmoleus 'ls caixals ab aquestos rosegons de pá...
Es una mica florit, pero ab la carpanta que tra-
gineu... mentres tant aniré á buscar la fura...—
¿Encare dorms, gandula?... miréu com s' estira...
¡Uf! ¡diable! ¡quina bravada fas!—Au, anem...
¡Ep! ¿ahónt vas tu, mussol?... cap allá, ruch... ¡no
'n portas poca de galvana!... ¿Y tu, gamarús, qué
hi buscas al mèu darrera?... ¡arri ab los altres,
com trenta mil dimonis!...

¡Ah! ¡y cóm se respira! Aqueixa flayra del
bosch, aqueix airet fi, aqueixa canturia, aqueix
cel rialler, tot, tot sembla que alegra y ompla 'l
cor de ditxa... Un senyorot de aquells de Barce-
lona que vejès aixó, quedaria més encantat que
una oliva... ¡miréu que 'n son de dropos!... Ara
'm recordo del senyor *Barnardu*, ó no sé cóm dias-
tre li deyan. que ab tot y portar ulleras, un roch
com una nou l' entrabancava y 'l feya caure de
costellas com un sach...

¡Carau!... ¿ahónt son 'ls gossos?... ¡Ah! ja veig
al *Liru*.—Aixís, aixís me agrada, que ho cerce-
nejeu tot... Busca, busca per aqueixas matas,
Liru... ¿qué hi tens aquí? veyam... bellugas molt
la cua... alerta... ¡aquí, aquí, aquí, te, te, teel!...
¡Burro! ¡animal! ¡bestia! deus teni 'l nas tapat...
sí, ara 'l trovarás, cap gros... ¡Oy que era un co-

nillás com una casa!... malaguanyat. ¡Y com l' he errat... sembla mentida!... ¡Tan bon tret... no ho comprench!... Calla... sí, sí... ara 'l clapeixen á cau... menos mal... Veyam cóm te portarás tu, senyora fura... Aixó de portar fura es un gran recurs... Ab bona fura y bons gossos conill trobat, conill al sarró...

Aquest cau sembla molt gran...—Calleu, cri-dayres... no esgarrapis tu, *Mustela*...—Au, ficat dins, bestiola... per aquí, beneyta... Vaja, ja era hora... ara muixoní... Pst... Ja se sent soroll... ja se acostá... ja... ¡Deixa está aixó, *Secal*... ¡Si que es gros!... ¡quin masclás!... Are un parell de cops al clatell, y bona nit viola...

—Te, ensuma tu, escanyolit... ¡ey! mossegá no val... apa, al canestró, *Cucota*... vals totas las pessetas... avuy ja has guanyat lo jornal... aquesta nit 't posaré un ou á las sopas...

¡Penjat al sarró sembla una llebra!... ¡que arribaré estofat á casa!... Lo cassá t' aixó, un se hi enfada, 's cansa, reb algun tostorro, es cert, pero 's gosan moments deliciosos... Ara hi farem lo cigarret y ves qui m' empeta la basa... ¡Tè, malviatje 'l mon dolent! ¡ara no tinch mistos!... Calla... potser al sarró 'n tinch d' esca... ¡justa!... Lo que comenso á tení es bona carpanta...—¿Tornemhi, menuts?... ¡alsa!... veyam si 'n pelarém un altre...—Brillo, brillo, que 's fa tart y 'l sol ja pica...

¡Aquí, aquí, aquí!... ¡Ay!... ¡redeu, si 'm descuido 'm trencó la espinada!... ¡quina relliscada!... ¡quina relliscada!... ¡quin empayt!... ¡Recristina!... Arel' han perdut... ¡murrís!... ¡Pillos!... ¡Lladres!... Ja me ho temia, ja, que os 'l menjavau... ¡Grandíssims!... ¡Ah! ¡son bonas las garrotadas?... Tè aquí tens una cossa per variar... ¡Aixís us reventéssiu tots de mal de ventre!... ¡Gulafres!... ¡Ah! ¡*Seca, Seca*, algun dia t' haig d' esberlá 'l cap!... Ab aquest posat de sonsa ets pitjor que 'ls altres... Anem, anem á casa... Ja n' estich ben embafat de las vostras camándulas...

Després dirán que 'l cassá es divertit... Los gossos se hi diverteixen, que lo qu' es un hom....

QUIM ARTIGAYRE.

PANACEA.

En la *Plassa de 'ls Encants* un xarlatant molt tronat, ab extranya habilitat estava fent jochs de mans.

Ab lo joch de las anellas feu acudí á molts badochs y havent acabat los jochs comensá á tréurer *botellas*.

Y ensenyantne una á la gent digué aixís en alta veu:

«Aquest bálsem que veyéu
»es vingut d' allá d' Orient.

»Es un bálsem olorífich,
»anti-colérich y tónich,
»y per curar un mal crónich
»es lo millor específich.

»Es lo millor vomitiu,
»es un tópic, un calmant,
»un verdader excitant
»y 'l més ferm depuratiu.

»Cura, senyors, la epidemia,
»mal de ventre, 'ls ulls de poll,
»las inflamacions del coll,
»los peus trencats y l' anemia.

»Cura l' asma y l' impotencia,

»cura 'ls atachs cerebrals

»y ¡vaja! tots aquells mals

»qu' han preocupat la ciencia.

»¡Ja veuhen, donchs, com no es faula

»lo que val aqueix licor.»

(Y lo públich com un mort sense dir una paraula.)

«Tres gotas sobre un drapet

»á la post del pit posat

»dónan més bon resultat

»que las *perlas* del Audet.

»Es un bálsem excelent

»d' acreditada virtut

»que retorna la salut,

»en una hora.. ¡en un moment!

»Engreixa á las donas flacas,

»als homens... los posa rojos,

»cura sens excepció als bojos

»y fins, senyors... ¡treu las tacas!

»A propietats cap l' afana,

»puig prou que 'n teniu detalls.

»¡Si fins llimpia 'ls metalls

»y enganxa la porcellana!»

(Pero, pobre home, ¡quin xasco!

per més que fès y digués

lo públich no deya res

ni li comprava cap *frasco*.)

«Senyors, ara sí que va

»lo secret més formidable,

»lo més *útil* y admirable

»que 'us poguéu imaginá.

»Tant las donas geperudas,

»com las jovas, com las vellas,

»tant las dretas com garrellas,

»tant las macas com morrudas,

»tenint licor tan extrany,

»tan sols á casa y res més,

»trobaréu totas promés

»y 'us casaréu ans d' un any.»

Jo no sé 'l que va passá,

pero, lector, es lo cas

qu' en menos d' un quart escás

sens un *frasco* 's va quedá.

ROSSENDO PONS.

TIVOLI.

Ha continuat donantnos tota la senmana...

UN LECTOR:—*Trafalgar* y *Luis el Tumbón*: no cal que 'ns ho torni á dir.

—¡Ah! ¿es dir que ja se 'n recordan? Pues passem á un' altra cosa.

NOVEDATS.

La companyia valenciana, després de saltar de *Calvo-Vico* á *Novedats*, ha fet un salt molt més gros: ha saltat d' aquest teatro... á la seva terra.

Ignorém las causas; pero sigan las que sigan, resulta que á l' istiu, los valencians que venen á Barcelona, si volen fer carrera, s' han de limitar á vendre melons.

RECORTS DE LA EXPOSICIO DE BELLAS ARTS.

(Dibuix de J. Llovera.)

Día de Moda — Entrada gratis.
L' agricultura extasiada davant de la escultura.

CATALUNYA.

S' han donat algunes representacions de la graciosa sarsuela *Los lobos marinos* L' aixerida lletra dels Srs. Ramos Carrion y Aza y la bonica música del mestre Chapí, formen un conjunt que 'l públich sent ab gust y aplaudeix de bona gana.

En Romea, á pesar de que 'l paper de *Bambalina* no es dels que més s' adapta á las sevas facultats, s' hi porta com un home y treu admirable partit dels xistes y situacions.

* *

Estreno de la senmana: *El mocito del barrio*, sarsueleta en un acte, lletra del Sr. Revenga, música del Sr. Romea.

¿Qué 's proposan los autors d' aquesta obra? ¿Fer riure? ¿deleitar lo públich? ¿donar ocasió á que la senyoreta Romero iluheixi la seva gracia y travessura?

Lo qu' es aixó ho conseguixen: alló nó.

La lletra no fa fret ni calor ni provoca gayres riallas; la música, si bè es fácil y moguda—sobre tot en la *cansó francesa* y en la *jota*—no s' aparta de la qu' estém sentint fa vuyt ó deu anys ..

Pero en quant á la execució, s' ha de confessar que la Romero, vestida d' home, 's posa las calsas moral y materialment y arrebatá 'l públich, fentli empassar una obra que, sense 'l garbo d' ella, no hauria fet la campanya que ara sens dupte farà.

La nit del estreno, lo públich va aplaudirla extraordinariament, obligant també á sortir á la escena al Sr. Romea—que aquell dia dirigia l' orquesta,—y al autor de la lletra.

* *

Esperém poguer parlar en la próxima revista de *El collar de perlas*, del mestre francès Auber.

GAYARRE.

Divendres debutá en aquest teatro 'l jove tenor valenciá Furió y Lanuza. Lo xicot estava molt impressionat—y 's comprén tenint en compte que trepitjava l' escena per primera vegada—pero ab tot, lo seu *Trovatore* va semblarnos bastant com cal y es de creure que ab estudi y voluntat lo nou tenor anirá lluny.

* *

La primera representació de *Roberto il diavolo*...

Pero, deixémla la primera: parlém de la segona.

Tenint en compte las dificultats de la partitura, l' actitud imponent del públich... y 'l preu d' entrada, *Roberto*, en la segona representació, podia sentirse sense remordiment de consciencia.

La signora Bassi va donarnos una *Alicia* molt enrahonada y empapada d' emoció, la senyoreta Curieses una *Isabella* bastant acceptable—especialment en l' acte quart—y Bertrán y Gil-Rey estigueren més segurs que 'l primer dia.

No sé qué hauria dit Meyerbeer si sortint de la tomba s' hagués presentat al *Gayarre*; pero se 'm figura que no se 'n hauria anat del tot mal content.

Per final, un aplauso á la bailarina senyoreta Michelucci y un altre al mestre Pérez Cabrero: ella ab los peus y ell ab la batuta van fer verdaaderas heroycitats.

CALVO VICO.

Según cuentan las crónicas, un día d' aquestos tornarà á obrirse ab una companyia de balls d' espectacle y algunas comedias catalanas y d' aparato.

Celebrarém que la cosa dongui bon resultat.

CIRCO EQUESTRE.

Per variar, lo mateix de sempre: las habilitats dels animals de 'n Douroff y 'ls capbussons de la pantomima aquática.

CONCERTS D' EUTERPE.

Lo que va donarse diumenje sigué un dels més concorreguts de la temporada.

A més de cantarse *La Marsellesa*, quina part de baix (*solo*) cantá 'l Sr. Gil-Rey ab molt aplauso, y altres coros que obtingueren una perfecta execució, s' estrená la *Fraternitat*, lletra, com diguerem, del Sr. Mestres, música del Sr. Goula (*pare*).

La nova pessa es grandiosa é inspirada. En la música y en la lletra hi palpita 'l sentiment de fraternitat d' una manera viva é intensa.

Accedint als desitjos dei públich, que cridá als autors y obligá al Sr. Goula (*pare*) á sortir á la escena, lo nou coro fou repetit, sent dirigit la segona vegada pel propi autor de la música.

¡Avant, avant sempre! La *Societat Euterpe* tè ja una pessa més per anyadir al seu riquissim repertori.

N. N. N.

ACLARACIÓ.

Quan sentis, nina,
ton cap tan bell
y siguis dona
d' enteniment;
quan no mantinguis
tants pardalets
que dins ta closca
troban alberch;
quan fòs ja n' hakis
tòn cor de gel
y tinguis, nina,
forsa diners;
quan no t' ocupis
en si 'ls donzells
de ta hermosura
n' están pendants;
quan ploguin trastos
de dalt del cel,
y quan ne fihin
los adroguers...
preciosa Venus,
rich angelet,
no tinguis dupte
que 'ns casarém

AMADEO.

ACUDITS.

En una botiga, al amo se li vá escapar una rata al davant mateix del seu gat, que, segons deya ell, era molt cassador.

Y com al cap de poca estona 'l gat se trobés á una botiga vehina, fent magarrufas á una gata, l' home sense pensar ab l' amor d' aquellas bestiolas, exclamá:

—¿Voleus'hi jugar que ara li está preguntant si per casualitat ha vist passar la rata que ha fugit?

ANTONET DEL CORRAL.

¡A VIVIR!

—Los edils se 'n van á fora
perque aquí tenen caló,
y, es clá, *por falta de número.*
no pot haverhi sessió.

Dos amichs se troban, y un d' ells diu:

—Home, Ramonet, ¿sabs que 'm vens molt bè?

—¿Sí?... ¿De veras?

—Sí; mira: déixam una pesseta, que la necesito. Ja te la tornaré.

—No pot ser.

—Home... ¡per una pesseta!... ¡Si es casi res lo que 't demano!...

—Ja ho sè... una pesseta... pero per aixó mateix: si es casi res lo que 't nego...

J. GINÉ.

¡PER SENYAS!

Quan surtis al balcó, Pona, no 'm fassis senyas, ¿ho sents? perque jo, no hi entench jota, pero hi ha qui las entén; y á mí, 'm fa molt poca gracia que s' enterin los demés.

¿Que ningú, de lo que 'm dius s' entera? ¡Bè ho sé prou bè! Sols los vehíns. ¿Cóm? ¿Ho duptas? Mira un d' ells, lo que 'm digué l' altre dia, quan ta mare va dirme que me 'n anés:
—¿Que no entén lo que l' hi diu la Pona?

—No, no ho entench.

¿Y vosté?

—¡Calli, bon home!

¡S' está burlant de vosté!

—¿De serio?

—Diu que 'n tèn un altre que es més rich, y no es tan lleig.

—¿Sab qui es?—vaig preguntarli.
—Jo ho crech. Lo sèu cosinet que fa dos anys que hi festeja, y en quant vosté 'l tèn no més per divertiment... per broma... perque diu que la distrèu veyent com passa las horas fent lo *quinto* pèl carrer... y posantse las ulleras... rosegant lo bastó sèu... y moltas cosas que 'm deixo per no ferli perdre 'l seny.—

Excuso dirte... *Poneta*, que vaig quedar *fèt un gel* al sentir tota ta historia *fèta* per un vehí tèn. Ab aixó, *basta* de senyas. Vès, fèslas al tèn parent, ja que jo per no compèndreho hi fèt mitj any lo beneyt, y al fi m' has donat... carbassa. ¡Pero per senyas, també!

V. ANDRÉS.

ESQUELLOTS.

Demá 'l nostre simpátich company lo popular senmanari *La Campana de Gracia*, publicarà un número extraordinari, destinat á omplir de *frescura* l' ànim dels sèus numerosos lectors.

Tractará de *La Espanya al aygua*, la *política* dels banys y la mar d' assumptos propis de la estació.

«INGLESOS» DE BARCELONA.

Lo protagonista del plet del Parch.

Sabém que en lo text hi figurarán plomas conegudas y acreditadas y que la ilustració, abundant y plena de xispa, estarà á l' altura del text.

Aixís mateix sabém que 'l número, sent de vuyt planas, costará deu céntims; pero aixó, com los lectors també ho saben, no hi ha necessitat de dirho.

Se queixan certas brigadas del Ajuntament de no cobrar lo seu escás salari ab la regularitat deguda.

Y tenen en queixarse rahó que 'ls sobra.

Quan un home per viure 's fica á una brigada, no deu ser pas cap capitalista que tinga medis per subsistir molt temps ab los seus recursos propis. Y está mal fet, pero molt mal fet ferlos gruar la senmanada.

Aquest dia ho deya un peó, ab son pintoresch llenguatge:

—Ay, válgam Déu: ¡ns tractan pitjor que si siguessem mestres d' estudi!

Lo nomenament de un mestre de casas ha donat lloch al primer debat una mica llarch y empenyat que ha tingut l' actual ajuntament.

Y no 's cregan que sigués per la qüestió de recaure en fulano ó en mengano 'l nomenament: altres móvils més alts y més desinteressats varen guiar als que van promoure'l.

Se tracta de comensar á saber si alló d' emprendre 'l camí de la moralitat y de la regularitat es una broma ó va de serio.

Y al primer tapón... l' ampolla ja 's vessa.

* *

A dreta lley lo càrrech de mestre de casas hauria de limitarse exclusivament á fer recomposicions y remiendos.

Pero fins ara 'l tal mestre de casas ha fet la majoria de las obras que s' emprenen per administració, realisant ganancias quantiosas.

¿Ha de continuar la cosa com fins aquí?

Los regidors de la majoria, retxansant las esmenas presentadas en lo sentit de que se suprimis la plassa ó de que 'l nomenament de mestre de casas municipal, se donés á tothom que tingués á bè demanarho, y no admetent tampoch que 's reduhissen las sévas afirmacions, semblan contestar afirmativament.

Y es sensible que tant aviat se dongan á coneixer, cedint, avants que al bè de la ciutat, á determinadas influencias de las quals no tenen prou valor, ni suficient energia per emanciparse.

* *

De totas maneres me sembla que 'l debat sobre 'l nomenament de mestre de casas, per las tendencias que revela, resulta molt poch edificant.

Tenim á Hamburg una estació enotécnica que deu estar regida per alguns funcionaris molt espavilats.

L' estació enotécnica de Hamburg, com lo seu nom indica, té l' encàrrech especial de fomentar lo comers de vins, y com per fomentar lo comers de un article, lo primer que 's necessita es donarlo á coneixer, per lograr aquest objecte, escriu lo director de la estació, lo que ara van á llegir:

* *

«Recomaném als productors importants reme-

tin algún vi pera donarlo á coneixer en los convits de la embaixada y consulats d' Espanya; la major part dels viceconsulats honoraris están desempenyats per rics comerciants que celebren ápats molt sovint, y que al consumir nostres vins en sas taulas farán gran propaganda en favor d' Espanya y fins facilitarán medis d' organisar aquí grans empresas pera explotar aquest negoci.»

¡Qué 'm dispensi l' autor de aquesta idea!

Aixó més que á fomentar lo negoci de vins me sembla que s' encamina á desarrollar de una manera positiva lo negoci de gorras.

L' Ajuntament de Sant Gervasi acostuma á celebrar sessions extraordinariament cómicas, capassas de fer riure á una estatua.

Y naturalment, quan un regidor ne diu alguna, tots los seus companys y 'l públich s' hi caragolan.

Aquest dia 'l redactor de un periódich de Barcelona, va deixarse arrastrar per la corrent de la hilaritat, y al adonarse l' arcalde de que reya, maná expulsarlo del local pels agutzils.

Més tart va notar que havia fet una planxa, y procurá veure al periodista donantli tota classe de satisfaccions.

Ja ho veuhem: si á Sant Gervasi tenen un ajuntament de broma, tenen en cambi un arcalde molt serio.

Un arcalde que de tan serio, fa partir de riure.

Las festas del dissapte y del diumenje, vanarlas á passar á Montserrat l' arcalde de Barcelona, Sr. Porcar y Tió.

Ja ho diu l' adagi:

«No pot ser bèn casat
qui no porta la dona á Montserrat.»

* *

—Ay, ay—dirán vostés—¿lo Sr. Porcar y Tió s' ha casat ara de poch?

—Sí, senyors—los hi respondré—s' ha casat ab la vara.

L' excés d' original no 'm va permetre la setmana passada donarlos compte de la corrida que va improvisarse á la Gran-Via.

La vaca que s' escapá, recorrent al galop los principals carrers de la ciutat nova y volcant tot lo que al seu pas trobava, fou detinguda á la Gran-Via pèl noviller Barbián, que hagué de valdres á tall de capa, de la brusa de un treballador.

Tots los balcóns s' ompliren de gentada pera disfrutar de la típica escena, y quan lo Barbián lográ subjectar al animal, sonaren grans aplausos y crits repetits de:—¡Qué se le dé!...

Ab una mica més li tallan l' orella de viu en viu.

Hauria sigut una llástima, perque la vaca va demostrar ser una *barbiana* y 'l Barbián un altre.

¿Volen aprofitar una ganga?

Arribinse fins á un poble de la provincia de Valladolid, anomenat Morales de Campos y sollicitin la plassa de inspector de carns.

Es una gran prebenda.

Figúrinse qu' está dotada ab vint pessetas.

—¿Cada dia?

—No, senyors: ab vint pessetas cada any. ¡La fortuna de un home!

L'assanya del *Barbián* va recompensarla l'arcalde de Barcelona ab quatre duros de mòmium sortits de la seva butxaca.

—Me sembla que li ha donat poch—deya un taurómaco entussiasta.

—Y donchs tú ¿qué haurias fet?

—Jo, á més dels quatre duros, l'hauria nomenat torero honorari del Ajuntament constitucional de Barcelona.

Una observació que fa un periódich tarragoní: «Recepta pera fer fugir á las moscas:

«Las moscas aburreixen lo color blau. Pera ferlas fugir dels aparadors y armaris, convindria pintarlos interiorment de blau de cel.»

La recepta es fácil de practicarla.

La llástima es que no s'haja conegut fins ara. Si durant la invasió francesa haguessen tingut coneixement de aquest medi 'ls invasors, lo gloriós Sant Narcís, que va delmarlos envianlos una plaga de moscas, s'hauria ben lluhit.

Pintantse tots ells de blau de cap á peus, al pobre Sant Narcís l'haurian deixat blau.

Los llanuts de Gracia han comensat á alborotar los carrers á primera hora de la matinada, cantant la Rosari de l'Aurora.

¿Lo Rosari de l'Aurora? Ja sé com acabarà? Com lo Rosari de l'Aurora.

Ha caygut en desús al poch temps de haverse establert, la moda de vestir de llarch á las nenas de pochos anys.

La moda aquesta no tenia res d'estética.

Unicament s'hauria pogut admetre mediant una compensació.

O siga: que sempre que las nenas de pochos anys portessen róssech, las nenas casadoras anessen ben curtas y ensenyant las pantorrillas.

Lo cas de la Elena Sanz, mare de dos fills engendrants per qui ella sab, y per qui no ignora ningú d'Espanya, abunda en detalls pintorescos dels quals dona compte la premsa estrangera y que no hem de repetir nosaltres, per dos rahons.

Primera: porque hi ha roba extesa.

Segona: porque hi ha fiscals de imprenta que vigilan.

De totas maneras lo cas se presta per escriure una novela al us del dia.

¿No hi haurá ningú que s'hi engresqui?

¿Ningú, enterament ningú?

¿Ni un Pare Coloma? ¿Ni un Pare Esparver?

La Unión mercantil de Málaga, del dia 10 del corrent, publica una carta de Barcelona suscrita per un tal *Efeybé*, que 'l Sr. Vivanco, governador de aquesta provincia, sabrá qui es, tota vegada que dona compte de haver visitat á dit senyor havent sigut rebut tant per ell com per la seva esposa ab suma amabilitat.

«Larga fué—diu—mi primera visita en el Gobierno civil, y sin embargo las horas pasaron brevisimas, hablando de esa capital, de la cual guardábamos tantos buenos recuerdos, aunque por distintos motivos.»

Ab aquests datos no dupto que 'l Sr. Vivanco, 'n tindrà prou per saber qui es lo Sr. *Efeybé*.

RETRATO D'ACTUALITAT.

LA CANTANT ELENA SANZ

tal com era en la época en que conquistava... més lloers y més aplausos.

Y li convé saberho, porque més avall afegeix: «He podido notar desde que estoy aquí que cierto personal que le rodea, le engaña, haciéndole creer cosas que no son, y á pesar de haberse reproducido recientemente en San Sebastián una circular antigua, relativa á juegos, he podido cerciorarme que aquí *la timba* está elevada á la categoria de institución.»

¿Qué li sembla, Sr. Vivanco?

* *

Més avall afegeix:

«No falta, sin embargo, funcionario de vigilancia que amenaza con llevar á los tribunales los periódicos que denuncien el juego al Gobernador.»

En aquest cas adverteixo que jo no dich res. Tot lo transcrit procedeix de un conegut ó de un amich del Sr. Vivanco, y ha sigut publicat en *La Unión mercantil* de Málaga, lo dia 10 del corrent.

Y adverteixo una altra cosa: que jo no 'm dich Jordi.

Per lo tant, ni cap jugador, ni cap tolerador del joch tèt dret d'estirarme las orelles.

L'altre dia un pare de familia que ha vingut á menos, anava de Tarragona á Barcelona en un wagó de tercera classe, en companyia de un seu fill noy de uns dotze anys.

Aquest no feya més que jugar ab lo bitllet, quan lo seu pare li digué ab tó molt formal:

—Noy, amaga 'l bitllet; ¿que no véus que tot-hom s'adona de que aném á tercera?

* *

Está á punt de realisar-se un desafió: los padrins se troban reunits y preparan las pistolas: los rivals l' un davant de l' altre, esperan lo moment.

Tot de un plegat, un dels que s' ha desafiá exclama:

—Senyors: lo desafió no es igual. Jo soch molt curt de vista y 'l mèu adversari la tè excelent. Per lo tant, reclamo que á mí se 'm permeti collocarme en lo terreno deu passos més prop d' ell, qu' ell de mí.

En lo carrer de la Tapineria, dos amichs s' escometen:

—Hola, noy, ¿de ahónt vens?

—De aquí dalt. Hi anat á comprar una cosa per obsequiar á la mèva sogra.

—¿Tant l' estimas?

—Una mica.

LO SOL ESTÁ «CREMAT».

Figurí de la senmana.

—¿Y qué li has comprat, si pot saberse?
—¿Qué li he comprat? un ninxo en lo cementiri de Monjuich.

Conversa sobre 'l bello sexo:

—¿Quinas donas t' agradan més á tú? ¿Las jovas ó las vellas?

—A mí las jovas. Home, aixó no 's pregunta.

—Donchs en quant á mí las prefereixo una mica maduras.

—Home, si qu' es extrany.

—Donas y fruyta son molt semblants: la fruyta madureta cau més fácilment del arbre.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—*Sem-pro-ni-a-na.*
2. ID. 2.ª—*Pau-la.*
3. MUDANSA.—*Mico Maco.*
4. TRENCA-CLOSCAS.—*La Verge de la Roca.*
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Riudecols.*
6. CONVERSA.—*Clot.*
7. TERS DE SÍLABAS.—
CO LO MA
LO TA RI
MA RI NA
8. GEROGLÍFICH.—*Qui mal fa, mal pensa.*

XARADAS.

I.

ESCENAS BARCELONINAS.

En una societat de ball.

Avants de que 'l ball comensi los joves van observant, y aixís parlan de las noyas ells ab ells sense fer mal.

—¿Qué 't sembla aquella xicota?

—¿Quína? ¿aquella del cos blanch?

—Segona.

—Es molt sarauhista; ja la pots aná á buscar.

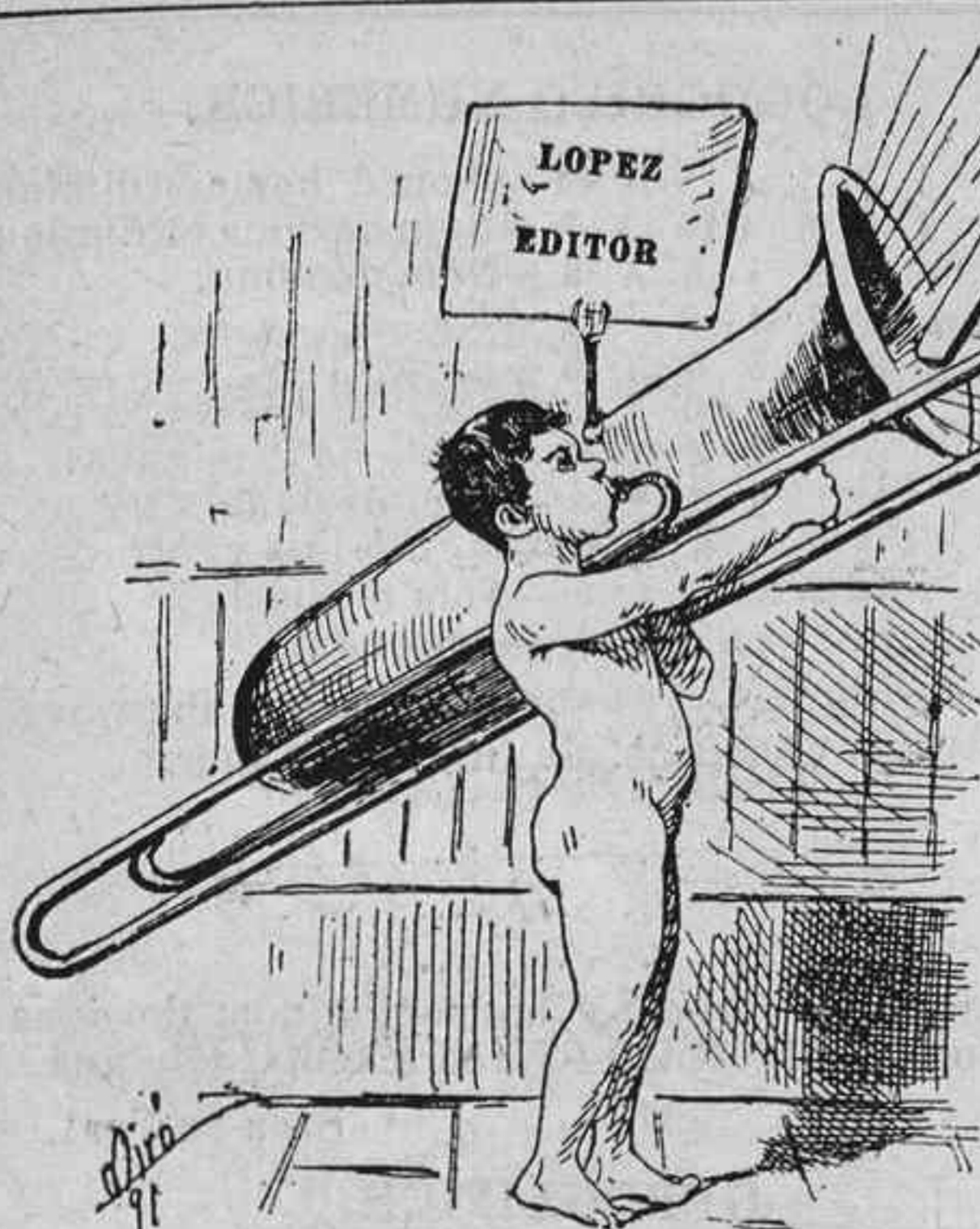
—¿Vols dí que no 'm daré pota?

—No hi ha por; jo hi he ballat dos festas.

—¿Y aquella grosa? deu ser de molt prima.

—Y tant; es un carretó quan balla, perque l' han d' arrossegar.

—Ah, ja veig la tèva nina; ¿sabs que 's torna molt salau? tè un tipo de sarauhista...

Annuncis

DEMÀ DISSAPTE

Día 22 de agost

LO POPULAR SENMANARI

LA CAMPANA DE GRACIA

publicarà número **EXTRAORDINARI** corresponent al actual mes

Lo número anirà espléndidament il·lustrat y lo text serà variat y xispejant.

!!! 10 céntims de pesseta!!!

2.ª EDICIÓN

UN ADULTERIO EN JUICIO ORAL

Texto de ALBERTO LLANAS Dibujos de APELES MESTRES

Precio 2 reales.

Obra nueva

¡A la brecha!

POESIAS POR
JUAN OLIVER

Edición ilustrada. Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

Obra nueva

LA DICHA DE VIVIR

POR

J. LEUBBOCK

Tomo 56 de la BIBLIOTECA FILOSÓFICA

Un tomo en 16.º, Ptas. 0'50.

DE MI COSECHA

por **ANDRÉS MIRALLES**

con ilustraciones de Primitivo Carcedo

Un tomo en 8.º magníficamente impreso, Ptas. 5.

DULCE Y SABROSA

POR

Jacinto Octavio Picón

Un tomo en 8.º de 592 páginas, Ptas. 4.

FIGUEROLA Y ALDROFEU

LA PRIMERA VOLADA

2.ª edició

Preu UN ralet.

MARTÍNEZ BARRIONUEVO

UN LIBRO FUNESTO

(Pequeñeces... del P. COLOMA)

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

Está per sortir

¿QUINA DONA VOL VOSTÉ?

PER C. GUMÁ, AB DIBUIXOS DE M. MOLINÉ

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en llibransas del Giro Mátuo, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

¿quán fa que hi ballas?

—Un any.

—¿Y encare no 'us caséu?

—Uy...

bè prou que m' está buscant
sa mare y 'm vé ab romansos,
pero jo... no sé si ho sabs...

—Sí, sí; mira aquells dos: sempre
al recó agafats de mans.

—Deuhen tení pó de perdres.

—Potsé s' están fent *total*;

¿quí son aquestas que ara entran?
no es malota la més gran.

—Y que balla bè.

—¿De serio?

no deu pas ballar saltat.

—No, no, de tuno; y quan balla
de tal modo t t' agafat

que no hi ha por de que fugis.

—Donchs hi aniré á ballá 'l vals.

—¿Y aquesta que va vermella?

—Es un *mort*, no sab ballar.

—¿Que fa l' ullet aquella alta?

—¿No veus qu' es bornia?

—¿Y 'n sab?

—Sí; va deixá 'l sarauhista
perque ballant *quart-girat*
li aixugava las *tres-quinta*
de suor.

—Si qu' es xocant;
¿quina rossa més bonical

—Sí, pro no més vol ballar
ab gomosos; sempre salta,
y si 't trepitja...

—Ca, ca;

mira, ja veig 'l pianista
que deu aná á tocá 'l vals;
vaig á treure aquella dona
tan tuna, y si acás ne sab,
tot ballant la comprometo
per ballarhi tots los balls.

J. STARAMSA.

II.

Mullant *hu-terça* ensucrada
ab ví de la *tot* del Prat,
de *dos-tres* acreditada,
creume que alguna vegada
s' hi pot agafar lo gat.

MUSIQUETAS.

ENDAVINALLA.

Si t'è 'm menjas t'è don gust,
si 'm portas t'è privo 'l fret,
si 'm reps t' hi tornas y 'm dónas,
si m' erras t'è deixo estés.

XATO DEL ENCANT.

SINONIMIA.

Quan lo *total* que corria
pèl bosch espés y florit
en glas tot s' ha convertit,
y en l' arbre l' aucell no hi n'ia,
y 's sofreix un fret etern,
y no *tot* naturalesa
tota plena de tristesa,
es qu' hem entrat á l' hivern.

SALDONI DE VALLGARCA.

TRENCA-CLOSCAS.

D. MANEL LOSTEDET.

REUS.

Formar ab aquestas lletras lo títul de un drama cas-
tellá.

PERE, P...

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 3 2 4 5 6 7 8 9 10 11 — Nom d'home en diminutiu
5 3 11 3 2 6 4 10 11 3 — Nom de dona en diminutiu
7 3 11 9 2 4 6 4 3 — Nom de dona.
5 2 6 7 11 6 4 3 — " " "
4 3 2 5 6 7 3 — " " "
11 10 2 10 7 3 — " " "
3 2 4 10 7 — Poble de Catalunya.
2 6 11 3 — Nom de dona.
3 4 3 — " " "
2 10 — Nota musical.
1 — Consonant.

ENRICH PEDRALS.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..
.. ...
.. ...

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona.—
Segona: objecte d' estudi.—Tercera: ciutat catalana.

SACH DE VERÍ.

GEROGLIFICH.

LI
—
×

KK AA

IA

TR

XATO DEL ENCANT.

UN INDULTAT.

LO CABO GIRONÉS.

Publiquém aquest retrato, accedint als desitjos de
molts lectors, que 'ns han demostrat lo gust ab que 'l
veurían en las páginas de LA ESQUELLA.

BARCELONA:

Imprenta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.